

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

FERRAN NADEU

►► Unes quantes persones assegudes en una terrassa de la plaça del Pi, a Barcelona, ahir.

Les àgores de l'urbs exclusiva

Fa setmanes que aquesta cronista va anotant l'aparició silenciosa de les terrasses. De fet, semblaria que no hi ha vorera de més d'un metre, o terreny buit, en què no hi hagi una terrassa. Dijous, en una terrassa de la Rambla del Raval, diverses persones discutien què passaria amb el 15-M. La setmana passada aquest era el monotema de debat de la cervesa de les 20.00 hores, un nou ritual social que ja forma part del capvespre barceloní. ¿Com va sorgir aquesta moda? Un altre debat: els italians asseguren que aquesta canya és una còpia una mica tardana, i sense menjar, de l'hora de l'aperitiu. Els anglosaxons parlen del seu *afterwork* (després de la feina) al pub de tota la vida.

Aquesta cronista assistia a la conversa sobre el 15-M mentre anotava que, des d'aquesta talaia particular, albirava fins a set terrasses més. ¿Hi ha més terrasses que mai?, preguntava. «No ho sé. A mi, em sembla bé que hi hagi terrasses—deia **Maite Suárez**—, però em preocupa que els avis es quedin sense lloc on poder seure a la ciutat».

Davant la terrassa, a la mateixa Rambla del Raval, hi havia sobreocupació d'avis als bancs. A la terrassa, la mitjana d'edat era d'entre 30

i 45 anys. Aquesta cronista anotava que els bancs de la Rambla del Raval es divideixen per nacionalitats i per edats. A la banda gat Botero abunden els homes pakistanesos. Al'altra banda, i sobretot al davant del Hotel Barceló Raval, sol haver-hi avis i àvies, amb gossets. Entre els uns i els altres, rotllanes de joves s'asseuen a terra creant un cercle-àgora, contrari a l'ordenança cívica, i bevent cervesa de llauna.

La discussió continuava i aques-

A Copenhaguen, els bancs fins i tot tenen una taula per poder treballar

ta cronista recordava una explicació que el polítleg **Joan Subirats** li havia donat, a l'octubre, quan a Barcelona—i a Badalona—haviem tret diversos bancs de les places amb l'argument de la necessitat d'un *urbanisme preventiu*.

Llavors, **Subirats** havia dit: «Treure bancs respon a la lògica de 'mort el gos, morta la ràbia'. Però no sembla cap solució. Citant **Zygmunt Bauman**, podem entendre que l'es-

pai públic (l'àgora) tendeix a restringir-se o a limitar el seu accés (*ecclesia*), mercantilitzant-se en molts casos. Sens dubte, la delegació des dels poders públics cap a l'àmbit mercantil facilita un control més interessat de la gestió d'aquest espai». Fa mesos que a aquesta cronista no li arriben notícies de noves *desaparicions* instantànies de bancs, però és evident que el polítleg tenia raó i les terrasses sembla que són les noves àgores, previ pagament, de la ciutat.

Aquest mateix dijous, aquesta cronista feia una ruta pel centre: des de la Rambla del Raval fins a la plaça de Sant Felip Neri. Al carrer del Carme amb Riera Alta, la terrassa d'un bar ocupava la plaça de la cruïlla. Allà, és veritat, hi havia dos bancs buits. Continuant pel carrer del Carme, diverses terrasses envoltaven el que és un petit parc. Com a la Rambla del Raval i a Riera Alta, el públic pertanyia a la Barcelona jove i cosmopolita. Un cop a la plaça de Sant Felip Neri, la terrassa d'un hotel ocupava una quarta part de la plaça.

A mitjans dels anys 80, recordava l'arquitecta **Beth Galí** al reportatge esmentat, va aparèixer el banc còncav que el despatx d'arquitectes Correa i Milà va instal·lar a la plaça Reial. **Galí** deia: «Va morir d'èxit». Ara a la plaça Reial hi ha vuit cadires individuals... i, és clar, moltes terrasses. A Copenhaguen, els bancs solen incorporar fins i tot una taula per poder treballar. La moda danesa encara no ha arribat. ■

apiedecalle@elperiodico.com